

La frase del dia

“[Els independentistes] No van enlloc per molt que corrin”

Soraya Sáenz de Santamaría, VICEPRESIDENTA DEL GOVERN ESPANYOL

Tribuna

Imma Tubella. Catedràtica de comunicació

8-M

Avui és 8 de març i jo sóc una dona, o sigui que m'és difícil parlar d'una altra cosa que no sigui “el nostre dia”. Ahir m'ho va recordar un amic que cada any m'envia un correu electrònic per felicitar-me, i la veritat, em fa una certa ràbia, no per ell, que és una persona molt respectuosa i ho fa de bona fe, sinó per tot el que l'espai em permeti escriure.

PER COMENÇAR, MAL ASSUMPTE quan algú et dedica un dia. Només cal fer un cop d'ull a la llista de dies internacionals per corroborar el que acabo d'escriure. Citaré els decretats per les Nacions Unides perquè n'hi ha molts d'altres en diferents llistes com el Dia de l'Orgull Zombi o el Dia del Llebrer, el Dia Europeu de la Salut Sexual, el Dia del Gat, el Dia Mundial del Festuc (no n'hi ha cap sobre l'ametlla o l'avellana), el Dia Mundial de la Diversió en el Treball, el Dia Internacional del Petó, el Dia de l'Orgull Friki, el Dia Internacional del Sushi, el Dia Internacional de l'Orgasme Femení, el Dia Mundial del Somriure, el Dia Mundial del Tango, o el Dia Mundial del Rentat de Mans (que no té res a veure amb la corrupció sinó amb la salut i aquest no és cap broma). N'hi ha molts més, moltíssims, quasi un tema per a cada dia i alguns molt importants tot i que caldria analitzar, i no tinc ni espai ni temps, si serveixen per a alguna cosa. Per això em limitaré a fer un repàs ràpid als decretats per les Nacions Unides.

COMENÇA L'ANY AMB EL DIA Internacional de Commemoració en memòria de les víctimes de l'Holocaust, que bé mereixen un record. Segueix el de la Tolerància Zero amb la Mutilació Genital Femenina, que dubto que n'eviti alguna; el de la Dona i la Nena en la Ciència, que ja en parlaré més avall; el de la Ràdio, que no crec que augmenti les audiències; el de la Justícia Social, que no em sembla que hagi servit per incrementar-la; el dia Zero Discriminació, malauradament molt difícil de dur a terme per a molts; el de la Felicitat, sense

comentarís; el Dia Internacional del Dret a la Veritat en relació amb Violacions Greus dels Drets Humans i de la Dignitat de les Víctimes, res a dir si servís per a alguna cosa; el Dia Internacional d'Informació sobre el Perill de les Mines, que no impedeix de continuar minant territoris; el Dia Internacional de Reflexió sobre el Genocidi de Rwanda, i els genocidis continuen... I tants d'altres.

TORNANT AL DIA D'AVUI, el Dia Internacional de les Dones, permetin-me una breu reflexió.

LES QUOTES, LA DISCRIMINACIÓ positiva i les polítiques de gènere no assegurin la igualtat, en alguns casos fins i tot tenen un preu per a les dones. Hi ha nombrosos estudis que han demostrat que el dret a la interrupció del treball a causa de l'embaràs porta a la discriminació de la mare ja

“Per on hauríem de començar? Doncs se m'acut que podríem fer-ho per una cosa fàcil. Per la igualtat salarial. A igual treball igual salari. No sembla cap cosa estranya, no els sembla?”

que les empreses davant de les candidatures d'un home i una dona tendeixen a escollir l'home perquè saben que no l'afectaran tant la baixa, sobretot en països que fa dècades que apliquen aquest tipus de polítiques i que les baixes són, com a Suècia, de 480 dies amb el 80% del salari. Aquests mateixos estudis també demostren, amb xifres, que quan les empreses inverteixen en formació prefereixen invertir en els homes, que consideren un valor més segur i més estable.

SI MIREM AL MÓN ACADÈMIC, que és el que coneix, està molt bé que hi hagi un Dia Internacional sobre la Dona i la Nena en la Ciència, però no oblidem que per exemple, a l'Estat espanyol, mentre que el 40% del professorat universitari són dones, només el 20% són catedràtiques, o que de 76 universitats, només 7 estan dirigides per dones, dues de públiques i cinc de privades. En un moment donat, a Catalunya vàrem ser cinc rectores, però ara només n'hi ha una.

MENYS QUOTES I MENYS escenificacions lingüístiques i més polítiques i accions. Per on hauríem de començar? Doncs se m'acut que podríem fer-ho per una cosa fàcil. Per la igualtat salarial. A igual treball igual salari. No sembla cap cosa estranya, no els sembla? Tot i així llegia aquests dies del Mobile World Congress que l'any 2015 als Estats Units les dones representaven un 30% de la plantilla de les empreses tecnològiques però que a mesura que es va pujant en la jerarquia de l'empresa les dones van desapareixent. I el que és més greu, a Silicon Valley les dones cobren un 61% menys que els seus companys masculins. Aquí potser no és un 61% menys, però quasi. Ho dic amb coneixement de causa, perquè n'he estat víctima.

TINGUEU UN BON DIA DONCS, amigues i companyes, però no deixem de lluitar i actuar perquè arribi un moment en què el 8 de març es pugui dedicar a una altra cosa.

De set en set

Ignasi Riera

En fa 90!

Al Cercle Català de Madrid brindarem amb cava perquè Josep Maria Espinàs, barceloní de la collita del 27, fa, un dia d'aquests, 90 anys. Al seminari de

lectura de literatura catalana, fa ben poc llegíem i comentàvem *El teu nom és Olga*. És un llibre del 1986. Vaig ser, el dia de la seva presentació, a la *Villa del Oso* y el *Madroño*. Ha estat reeditat, sense pauses: la que tinc al davant és la seva 38a edició en català. L'exemplar castellà me'l tornava, emocionada, una dona romanesca que fa anys que viu, i treballa, a Madrid... i que explica amb passió de mare que els seus fills han fet estudis i el gran acaba enguany la llicenciatura a la universitat. Li explico qui és, i qui ha estat,

L'Espinàs, advocat de títol, sí, però sobretot, escriptor total com a periodista dels de cada dia

L'Espinàs, advocat de títol, sí, però sobretot, escriptor total com a periodista dels de cada dia, assagista, novel·lista, primer en castellà al *Destino* de Néstor Luján, després entre els que endegaven l'aventura de la Nova Cançó, aquell fan de Brassens, home amb guitarra, el de la Cova del Drac, que es passa la vida fent viatges a peu, primer pels Països Catalans, després per la resta de la Pell de Brau i des de fa molts anys fent costat a la Isabel Martí, l'editora audaç de La Campana.

Repeteixo el que ja vaig dir en no sé quin dels seus aniversaris: l'aportació del periodisme català més genuí, des dels Xammar, Sagarra, Pla, Gaziel –per a mi, el *number one*– fins als Martí Gómez, Josep Maria Huertas, Maria Favà, Manuel Cuyàs, Quim Monzó o Joan Barril, sense comptar els periodistes catalans de ràdio i televisió, han fet tant i tant per la normalització del meu petit país!

Sísif

Jordi Soler

